

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. V. Quòd Judæus & Christianus conveniant, si se invicem benè
intelligent, quodq[ue] ambo eandem profiteantur Religionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Quod Judæus & Christianus conveniant, si se invicem benè intelligant, quòdque ambo eandem profiteantur Religionem.

ARTICULUS V.

Verus Judæus & verus Christianus concordant, falsus Judæus & falsus Christianus discordant.

Videtur tantam esse oppositionem Judæum inter & Christianum, ut sibi invicem non cordant, falsità adversentur dies & nox. Christianus recipit veritatem veteris & novi Testamenti; Judæus recipit veritatem veteris duntaxat, & repudiat illam novi. Christianus agnoscit Christum JESUM ceu verum Messiam, illumque ceu suum adorat Deum. Videtur igitur impossibile, ipsos concordari posse.

Nihilominus certissimum est, verum Judæum & verum Christianum concordare tam benè, ut ambo nonnisi eandem profiteantur Religionem: dabo tibi desuper demonstrationem tam evidentem, tamque certam, ut dubitari de ipsa non poteris; quod ut videas, supponendum tibi est, semper inter homines inventos esse bonos & malos. Non omnes Judæi, qui vixerunt labentibus sæculis, fuerunt boni, nec etiam omnes fuerunt mali: dicendum igitur est, semper extitisse veros Judæos, qui veram profitebantur religionem, & falsos Judæos, qui, ut verum clo-

quar, nullam habebant religionem. Idem ergò dicendum de Christianis; quòd nimirum semper veri Christiani & falsi Christiani extiterint in Ecclesia. Relinquamus modò falsos Judæos & falsos Christianos, & loquamur solummodò de veris.

Nonnè verum est, illos veros extitisse Judæos, qui recipiebant legem Dei, & intelligebant Scripturas veteris Testamenti in vero suo sensu? Indubitatum est hoc; veri erant Judæi. Jam lex in vero suo sensu erat figurativa, cum tota consisteret in Prophetiis & promissis; & qui dicit figuram dicit quid aliud, quàm id, quod videtur: figura enim & promissio non sunt propter se ipsas, sed propter quid aliud, quod repræsentant, quòdque sperare faciunt. Nemo inhæret figuræ, quâ sibi faciat satis, sed vult veritatem, quam ipsa significat; nemo etiam satiatur solis promissis, sed vult effectum ejus, quod ipsa spondent. Hoc optimè concludit, veros Judæos, cum semper respexerint figuras veteris Testamenti velut figuras & promissiones, nunquam adhæ-

B b

sisse

fisse soli apparentiæ, nec illi, quod sensibilibiter & materialiter exprimebat litera; sed ex transverso harum umbrarum aspexisse bona magis solida, & aliquid spirituale.

Ma. 63.

Et DEus ipse sæpius ingessit illis intelligentiam hanc spiritua-lem, velut quando appellati sunt filii Abraham, id est, filii DEI, cujus Abraham erat figura, & non hominis istius mortalis, qui Abraham nuncupabatur: *Tu enim Pater noster, & Abraham nescivit nos, & Israël ignoravit nos; Tu Domine Pater noster, Redemptor noster, à seculo nomen tuum.* Et ex hoc bene intelligebant, filiationem hanc Abrahæ, quæ respiciebat Patrem æcelestem, non se terminasse ad solum populum Israël, sed ad quemlibet, qui acceptus erat Deo, etiam inter Paganos, huncque meritò censeri potuisse filium Abrahæ.

Deut. 10. v. 16.
& 30. v. 6.

Similiter, quando Scriptura tam frequenter loquitur de circumcissione, veri Judæi bene intelligebant, non esse id, nisi figuram, quæ per abscissionem parvæ cujusdam particulæ carnis, significabat abscissionem vitiorum ab anima. Hinc DEus dicebat illis: *Circumcidite igitur præputium cordis vestri, & cervicem vestram ne induretis amplius.* Et alibi promittebat illis: *Circumcidet Dominus DEus tuus cor tuum, & cor seminis tui, ut diligas Dominum DEum tuum Testamenti.*

Intelligentia
spiritualis est
sæpius ex-
pressa in Scri-
pturis veteris
Testamenti.

in toto corde tuo. Sic de centum aliis locis, ubi clarè videtur, Scripturam exprimere bona spiritua- lia & bona animæ sub figura bonorum temporalium.

Ità omnes veri Judæi qui aspiciabant semper legem & scripturas veteris Testamenti velut figuras aliorum bonorum magis perfectorum, quàm sint illa, quæ cortex indicabat literæ; quando legebant, quòd Messias futurus esset magnus Rex, intelligebant ipsum regnaturum super animas, quæ velut totidem magna sunt regna. Quando legebant, quòd liberaturus esset populum suum è potestate & oppressione inimicorum suorum, intelligebant, ipsum liberaturum se à peccatis suis, quæ lethales inimici erant hominis. Quando promittebatur illis, quòd apportaturus esset suis abundantiam bonorum & honorum, dignitatis & gloriæ, credebant intelligenda esse per hoc bona spiritualia, & dignitates supernaturales. Ecce spiritum & religionem verorum Judæorum. Sed horum pauci erant, qui id cognoscerent; nam plerique falsi erant Judæi, omninò carnales, & omnia sibi dicta materialiter accipientes.

In hac animorum suorum dispositione, cum venisset Messias, veri Judæi non obstupuerunt, quòd non viderent in ipso excellentias & magnificentias corporales,

Veri Judæi
non miraban-
tur videndo
JESUM Chri-
stum; & qua-
re.

rales, nec ex eo, quod nulla illis afferret bona caduca; sed viderunt, quod afferret sibi gratias, quod liberaret corpora à possessione diaboli, & animas à tyrannide peccati. Falsi Judæi, qui carnales erant, exin scandalizabantur & interrogabant: Quis est hic homo, qui blasphematur? quis potest dimittere peccata, nisi solus DEus? sed veri Judæi, qui spirituales erant, agnoverunt ipsum ex hoc Messiam; & hi primi sunt, qui receperunt ipsum antè omnes alios.

Sanctus senex Simeon, qui expectabat à longo tempore redemptionem Israël, cum teneret in templo divinum hunc infantem inter brachia sua, præ gaudio plorans dicebat: *Viderunt oculi mei Salutare tuum*; & petebat dimitti animam suam in pace, non desiderans amplius vivere ab auspicio hoc momento.

Sanctus Petrus & omnes alii Apostoli ac discipuli cum universa multitudo admodum copiosa eorum, qui primitus receperunt Christum Jesum, velut verum promissum Messiam, erant parvus & tenuis grex verorum tunc Judæorum in populo Israël; & hi facti sunt Christiani, absque eo, quod mutarent religionem: id quod clarè verificat propositionem à me prolatam, quod nempe verus Judæus & verus Christianus Religionem ha-

beant unam & eandem: siquidem non nisi eadem religio erat eademque Ecclesia, quæ post longas sollicitationes recipiebat denique effectus, & post ingentem numerum figurarum aspiciebat tandem veritatem.

Si totus populus Israël tantam possedisset felicitatem, ut non nisi ex veris fuisset compositus Judæis, habentibus eandem cum his dispositionem mentis, ipsūque, sicut hi, velut verum absque contradictione recepissent Messiam, factus fuisset transitus tam insensibilis à figura ad veritatem, & à veteri Testamento, quod promittebat, ad novum, quod dabat Messiam, ut dici non potuisset, factam esse aliquam in mundo mutationem Religionis: non nisi una eademque fuisset res Judæum esse, & esse Christianum. Sic cum Judæi & Christiani non nisi eandem professi fuissent Religionem, poterat Judæus, qui desinebat esse sub lege Moysis, affirmare: Mea religio non finitur, sed perficitur, quia aliud non facit, nisi quod transeat à figura ad veritatem, jamque possideat id, quod expectabat: incepit ipsa cum mundo, nunquam non se pascens & nutriens promissis; non finietur ipsa nisi cum mundo fruens felicitate sibi olim promissâ.

Quid ergò conciliavit ingentem hanc everisionem, quæ visa est in toto mundo, & integram

Bb 2

tegram

Quid factum
esset, si Jesus
Christus veniens non in-
venisset nisi
veros Judæos.

Luc. c. 2.
v. 30.

Veri Judæi
re-
ceperunt JE-
sum Chri-
stum, & facti
sunt Christia-
ni, absque eo,
quod muta-
verint reli-
gionem.

dei
raban-
endo
Chri-
& qua-

Multitudo
falsorum Ju-
dæorum cau-
savit ruinam
religionis
suæ.

gram hanc separationem Religio-
nis Judæorum à religione Chri-
stianorum? Nil aliud, nisi innu-
mera multitudo falsorum Ju-
dæorum, qui intelligentes carna-
liter & materialiter omnia, quæ
exarata sunt de Messia, respue-
runt JESUM Christum, eoquod
in ipso non viderint potentiam
& pompam quandam externam,
quod non expugnaverit & sub-
jugaverit armata manu nationes,
quod non locupletaverit popu-
lum suum bonis caducis. Ma-
gna existimatio, quæ prosequen-
tibus hunc pulverem terræ,
quem manus DEI tam liberaliter
elargitur nationibus barbaris,
reddidit ipsos obstinato animo,
ne reciperent JESUM Christum
pro vero Messia, videntes
ab ipso sibi non communicari
hæc bonorum genera; & quia
ceu verum Messiam non recepe-
runt ipsum, tota periit natio
Judaica, & amplius non habet re-
ligionem; & idèd dixi, nullam
religionem habere omnes falsos
Judæos.

Falsi Christia-
ni non habent
nisi speciem
religionis.

Ipsorum in album recenseo
omnes falsos Christianos, qui
contenti portare nomen Chri-
stiani, & quasdam externas ex-
hibere cæremonias, non absimi-
les illis, quas exhibent & præfe-
runt veri Christiani, credunt
id sufficere ad satisfaciendum
obligationi religionis suæ. Miseri
fane imitatores ruditatis falso-

rum Judæorum, qui externis tan-
tummodò immorabantur appa-
rentiis! quod erat apprehende-
re non nisi corpus, absque eo,
quod unquam amplecterentur
verum Spiritum religionis. Quid
prodest omnibus falsis Christia-
nis, quod ulterius non prome-
rentes gradum; in exterioribus
tantummodo sistant religionis
exercitiis? Nonne hæc exhiberi
quoque possent ab aliquo Paga-
no vel Atheo, qui propterea ve-
rus Christianus non esset? Verus
Christianus est ille, qui vero in-
dutus & imbutus est religionis
suæ spiritu, in quo consistit ipsius
essentia, & sine quo nihil prorsus
habet religionis.

Si quæras, quid est verus Spi-
ritus Religionis Christianæ? Est
Spiritus JESU Christi ipsius, qui
non cognoscit ullum verum ma-
lum, quod oporteat odisse, nisi
peccatum solum & unicum; qui
non cognoscit ullum verum ini-
micum, de quo oporteat inqui-
rere & reportare victoriam, nisi
solum peccatum; qui non respi-
cit ullam veram servitutem, quæ
debeat extorquere homini gemitus
ac suspiria, nisi illam solius
peccati. Verus Christianus non
credit, se majus excellentius be-
neficium posse recipere à Messia,
quàm liberari à vero hoc malo,
quod solum conferre illi potest
beatitudinem. Spiritus verorum
Christianorum est Spiritus Mes-
sias,

Qualis sit spi-
ritus veri
Christiani?

fiæ, quem receperunt, quemque agnoscunt pro Deo suo, qui docet ipsos veras invenire divitias in bonorum omnium caducorum contemptu; verum honorem in humilitate & amore abjectionis; veras & solidas voluptates in cruce & adversitate: Unico verbo habere sensa & desideria omninò contraria illis mundi & omnium mundi asseclarum, est recepisse Messiam usque ad intima cordis sui, & indutum esse vero ipsius Spiritu.

Modus conveniendi inter Judæum & Christianum.

Sed, ô DEUS, quàm exiguus est horum numerus! nam omnes fermè homines vivere volunt spiritu mundi, & omnibus suis

satisfacere propensionibus naturæ, contenti recepisse Christum JESUM, secundùm speciem externam, exhibere quandam Religionis suæ apparentiam, cum interim nil habeant Spiritûs aut veritatis in intimo cordis sui. Et ideo velut certissimum assero, omnes falsos Christianos, non magis quàm omnes falsos Judæos ullam habere religionem, tandèmq; ex hoc deduco duo hæc verba: Desinite falsos agere Judæos, desinite falsos agere Christianos, & habebimusambo non plures, quàm unicam solam, eandèmq; religionem.

ARGUMENTUM.

Divina lumina, quæ Christus JESUS attulit in mundum, clarè cunctis hominibus ostendunt, ipsum esse Messiam.

ARTICULUS VI.

QUAMVIS peccatum non exuerit omninò hominem, ratione, ità tamen debilitavit ipsius cognitiones ac lumina, ut nihil quasi amplius illi habeat, quàm quod cognoscat, se esse miserabilem. Intuetur ipse solummodò, quod suam amiserit felicitatem; sed nil aliud conservavit ex illa, quàm confusam quandam cognitionem, quæ gemitibus ipsum obruit, ipsique conciliat inquietum hoc desiderium, quo fertur ad requirendum illam, ubivis locorum: sicut illi, qui nôrunt qui-

dem, se perdidisse rem alicujus momenti; sed ignorant, quid sit, nec ubi perdididerint id, quod quarunt.

Peccatum, postquàm depressit hominem usque ad conditionem bestiarum, cogit ipsum plerasque suas cognitiones bestiarum more è sensibus haurire externis; sed hi non ostendunt ipsi, ubi sit objectum felicitatis, quam quarit, quæque sola ipsum potest exsatiare ac reddere contentum: procul abest, ut hæc detegant ipsi; sed potiùs tantò magis ab-

Miseria hominum regentium se, non nisi cognitione sensuum,